

Molnár Krisztina Rita

Árnyéksimogató

A királylányt a palackba zárta,
úgy nézegette – milyen szép.
Aztán sötét lett.
Aludni tért hát kicsinykét.

És a sötétben, a palackban benn,
kilopakodtak a démonok.
Mert a démon, mint aki nincsen,
csak mint az árnyék, úgy mozog.

A Gyenge Démon és a Gyáva.
Aztán a Lenge. Meg az Árva.
Jött még az Irigy. Vele a Durva.
Végül az Ócska, Olcsó Kurva.
Nahát. Épp heten. Heten voltak.
Elszántak. Kicsik. Torzonborzak.

Küzdöttek. Mert sok forgott kockán.
„Élet vagy halál! Mi lesz, királylány?”
Nekiestek. Csípték és rúgták.
Karmoltak. És a haját húzták.
Csúfolták: *„Na, te ártatlan bárány!*
Mit csinálsz majd, ha itt lesz a sárkány...?”
A királylány ült. Ült megdermedve.
Mintha kőből vagy ólomból lenne.
Orrát facsarta az árnyak bűze.
Viszolygott. És tudta, hogy ez a bűne.
Meg az, hogy ennyire sokáig tűrte.
Zúgott a feje. Forgott a gyomra.
És nőtt a láza. Fokról fokra.

Hogyan is téphetné darabokra
a hímzett szoknyát, hogy rájuk adja?
Hogy simogassa, vidítsa őket?
Hogy fésülgesse az esendőket?
Hogy szelídítse, hogyan szoktassa
a hét kis démont a fényre, napra?
És tudta,
tudta,
tudta,
tudta,

hogy ha tudna velük, ha tudna, tudna
valahogy együtt
kézen fogva –
nem lenne többé a palack foglya.
A sejtek lángra kaptak benne.
Fogalma sem volt, hogyan lehetne.

El ne

elmúlik ez is
múlik nézem ahogy
hol van hova szökhet
a fény
pislákol a lámpás
el ne aludjon
az olaj fogy
jaj
a sötét miért hideg annyira miért
fázik a hátam
nem melegít szerelem
magamban ülök
mire vágytam
a csönd itt van
elégedett lehetek
de hol a kedves
hova lett, aki tegnap ölelt
hova lett az a pár szó az a kristály
hova hervadt szép lilium
porosodnak a rózsafejek
minek őrzöm
jaj de hülye
vagyok én
töredeznek a könnyű szirmok
és a pecsét
a szívemre amit tett az a férfi
nem hagy nélküle élni

lepecsételt
most pedig
épp mint bármelyikük
megnyugodott
már nem emelkedik annyira vérében fel az adrenalin
ha eszébe jutok csak az otthonos ízt melegét érzi nem a távolság
nem a messzi bizsergő horizont hívja taszítja felém
már befejezte a küzdelmet a cél nem lehet ott ahol épp van,

hát nyugszik a kedve már lepihenhet
nem hoz már kicsi kedves gyöngyszemeket fel a mélyből csillagokat sem szedeget
ó minden szerelem kirepül
csak a fészek a fészek amit hord
marad meg az ágon.

Után, előtt

Ez annak az ideje,
mikor a háborúk után és a háborúk előtt
teát iszunk az alkonyatban.
Két kedves jóbarát
simogatja akaratlan
halott szívem.

*

Lesz majd az is, amikor
az orvosom az kiáltja felém mosolyogva:
Bátorság! –
pedig mindketten
egy-egy cölöphöz kötözve
várjuk épp a lassú tűzhalált.
Nem fogja tudni,
hogy közben őérte is imádkozom
remélve, hogy az Isten, akihez beszélek,
nem botránkozik meg,
amiért egy buddhista szeretettel
gyógyítottam a sebeimet.

*

Aztán az ébenkék éjszakában
szétszóródnak a csillagok.